

30. nedel'a v roku B

27. október 2024

Mk 10, 46b - 52

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pred dvoma desaťročiami som stretol kňaza, ktorý bol slepý, stretnutie s ním mi ale v živote veľmi pomohlo. Odkedy som ho poznal tuším, aké ťažké musí byť vyrovať sa s takýmto handicapom, s postihnutím. On sám o sebe hovoril, že jeho oslepnutie znamenalo nové otvorenie všetkých dovtedajších rán, ktoré zrazu pálili nanovo a silnejšie. Oslepnutie prirovnal strhnutiu obrusu zo stola - následkom ktorého spadlo všetko, čo na stole života bolo položené. Vtedy sa mohol uzavrieť pred druhými ľuďmi, alebo mohol hľadať útechu v pohári alkoholu, on sa však rozhodol zápasiť. Absolvoval rôzne terapie, ktoré človeku pomáhajú zvládať problémy, nakoniec sa sám stal odborníkom, terapeutom, ktorý pomáhal iným ľuďom. Mnohí o ňom neskôr tvrdili, že ako slepý vidí oveľa viac ako tí, čo majú obe oči zdravé.

Možno nám to pomôže trochu hlbšie vnímať dnešné evanjelium o uzdravení slepého Bartimeja. Aby sme v tomto evanjeliu nevideli len správu o zázračnom vyliečení, ale aby sme našli aj podobnosť medzi svojim životom a životom slepca, ktorý kričal: „Ježišu, syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ „Ježišu, zachráň môj život!“

Prečo my nevieme volať podobne? V čom spočívala jeho záchrana? Na prvý pohľad sa to zdalo byť jasné - slepý Bartimej predsa potreboval vrátiť zrak, uzdravenie. To si mysleli aj okolostojaci. Preto boli prekvapení, keď sa Ježiš na volanie „zmiluj sa nado mnou“ spýtal „čo chceš, čo ti mám urobiť?“ Odpoveď slepca „Učiteľ, chcel by som vidieť“ ale mala v sebe viac vrstiev. Netýkala sa len fyzického zraku. Vidno to aj v tom, že po vrátení zraku sa neuspokojil s dovtedajším životom, ale začal Ježiša nasledovať, začal svoj život prispôbovať Ježišovej výzve. Ak predtým Ježiš musel namáhavo vysvetľovať apoštolom, že neprišiel vládnuť, ale slúžiť, dobrovoľne dať svoj život ako výkupné za mnohých, apoštoli sa len ťažko odhodlávali na cestu služby. V istom ohľade boli slepejší ako Bartimej. Oni predsa chceli viac vládnuť, poučovať druhých. Bartimejovi sa ale podľa evanjelistu vrátil nielen fyzický zrak, ale aj duchovný, takže začal Ježiša hneď nasledovať.

Ak sa nás niekedy ľudia pýtajú čo nám dáva kresťanstvo, čo nám dáva viera, mohli by sme odpovedať, že ona nám dáva duchovný zrak. Tak, aby sme v živote vnímali aj krásu toho duchovného, aby sme vnímali krásu stvorenia v celosti. To naznačuje aj prvá kniha Biblie - v rozprávaní o stvorení. Čítame, že na začiatku bola zem pustá a prázdna, tmavá - len Duch sa vznášal nad vodami. Vodami symbolizujúcimi zánik, chaos, potopu. Potom Boh oddelil svetlo od tmy, keďže svetlo bolo prvým krokom k životu. Následne oddelil vody chaosu, zániku od pevnej suchej zeme. Po stvorení rastlín a zvierat Boh dáva slnkom, mesiacom a hviezdami vlastne začiatok času, tak ako ho my ľudia vnímame. Času, ktorý je nám ľuďom bol daný, aby sme sa v ňom posúvali dopredu - aby sme ho

naplnili. Ježiš túto výzvu neskôr zdôraznil, viedol nás akoby k novému stvoreniu, k novému naplneniu života, tým že nám dáva účasť na novom živote.

Kresťanstvo chce od nás, aby sme život nanovo uvideli. Aby sme uvideli čas života, ktorý máme naplniť - tak, aby smeroval k dobru. Tak, aby s pribúdajúcimi rokmi, s pribúdajúcim časom sme viac videli, stávali sa lepšími a nie - ako to niekedy bohužiaľ býva - viac skeptickými, viac ufrflanými, nespokojnými sami so sebou, so svetom a so všetkým.

Tak ako Bartimejovi, aj nám chce pomôcť Ježiš Kristus. Aj pre nás chce byť - tak ako pre slepca Bartimeja - Mesiášom, záchrancom z rodu Dávidovho. Stretáme sa s Ježišom v tomto duchu? Vnímame to svetlo, ktoré chce do nášho života priniesť? Ak sme úprimní, musíme si priznať že v istom slova zmysle sme my všetci len slepými žobrákmi, ktorí to naozaj dôležité nevidia.

Záleží na nás, aby sme sa chceli stretnúť s Ježišom, aby sme prijímali jeho svetlo a nasledovali ho. Možno niekedy stačí nájsť si trochu času, vytvoriť si v živote priestor pre tichú modlitbu, v ktorej budeme menej hovoriť či recitovať my samotní a viac sa budeme snažiť vo svojom vnútri počúvať. Tak, aby cez otázky svojho života sme sa stretli s Kristom. Niekedy je možno potrebné viac počúvať tých druhých, ich skúsenosti, aby sme sa dozvedeli, ako Kristus naozaj zmenil ich životy. Čo poznali vďaka Ježišovi. Aj cirkev by mala byť viac miestom, ktoré vytvára priestor pre skúsenosť osobného stretnutia s Kristom. Mala by byť miestom, kde si uvedomíme, že aj prežívanie viery môže byť rôzne, nemusí byť takpovediac len na jedno kopyto.

A tak na záver môžeme prosiť: Ježišu, daj nám odvahu priznať si niekedy svoju duchovnú slepotu, tak aby sme s Tvojou pomocou získali lepší zrak, svetlo Tvojho poznania, aby sme sa naučili lepšie vnímať život a s Tvojou pomocou kráčali k plnosti. Spolu s Tebou tvoríť nové nebesia a novú zem.